

стоїніє, подпáдналъ въ крайна лю́тость на Бó-
жі-атъ гнѣвъ.

Никой не смѣе да рече, защо́ Богъ вы мóгълъ да
люби равнó праведнаго съ нечестиваго. Това́ никакъ не
ѣ съгласно съ пресъвършенна та правда и свѣтостъ бó-
жіа. "Истина та Негова йска дабы́ ѡвращалъ лице́
то си ѡ нераска́инны те презира́тели на Негова та свѣ-
та во́ла: и това́ Божіе ѡ чело́вѣкъ атъ ѡвращеніе ѣ
най жестóко то злощастіе: и наипаче защо́ то блече́ съ
себеси всы́те дру́гы нещастіа неѡмѣннó. За това́ ка́зва
св: Писаніе, "и́рость и гнѣвъ, скорьъ и тѣнота́ на
всѣмъ дѣшъ чело́вѣка творѣщагó злое.," (Рим: в. 9.

§ II.

Чело́вѣкъ ѡ са́мо се́беси не ма́лъ
си́ла да са́ избáви.

Никакъа́ надежда́ не ѣ мóгълъ да йма́ чело́вѣче-
скі-атъ ро́дъ на се́беси, за да са́ избáви ѡ крайно́
то вѣдствіе.

И́ртва-атъ са́мъ се́беси не мóже да възкреси́, и па́-
дналі-атъ въ бѣдна́ безъ по́мошь на дру́гого не мóже
ѡ та́мъ да избáзе. Но чело́вѣкъ, ка́кто ка́зва Па́велъ
бы́лъ, "ме́ртва грѣхáми," (Ефес: в. 5.) "А по Хрѣ-
сте́ва та причта́, "вѣрженъ въ ймъ нещастіа́," (Мат:
в. 11.) Защо́ не мѡ́ было́ възмóжно да са́ избáви ѡ
та́а па́губа. Ка́захмы въ пѣрвата́ часть (§ II.) за-
що́ де́ѣ то́кмъ срдѣства́ мóже чело́вѣкъ да намысли́
за да придобіе́ пакъ ми́лосѣрдіе то Божіе: сирѣчь до-
веры́ дѣла́ и поклáніе. Йко́ и да са́ видѣтъ та́а срдѣства́